

1898 - 1993

ЛИСТ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ "ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ" — ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ
ГОДИНА II * БРОЈ 3 * 16. МАЈ 1996. * ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА

ДЕСАНКИНА ПОРУКА БАЦИМА-ПРВАЦИМА

"Са љубављу и радошћу
остворили смо врати школе као
што се оствара лепа нова
књига. Све што желимо саз-
нати, у школи ће вас научи-
ти. У њој ће вам испри-
чати велику причу о животи
и свету око нас. Остворите
пред вама ковчежић знања.
Немојте крај њега проћи не
узевши драго камење које
вам нуди..."

(1973)

ДЕСАНКА У НАШЕМ КРАЈУ НА СВЕЧАНОСТИ У ТАКОВУ

Наша највећа песникиња
увек је била на местима
значајних догађања из наше
историје. Тако је, иако већ у
десетој деценији живота,
1990. посетила и наш крај и у
Такову присуствовала свеча-
ној прослави 175-годишњице
Другог српског устанка.

ПРИЗНАЊЕ СПОМЕНИК ПЕСНИШТВУ

У Ваљево је 27. октобра
1990. откривен споменик пес-
ништву у лику Десанке
Максимовић. На споменику су
уклесане речи: "Песништву на
дар – Песнички народ".

Од идеје до заједничке књиге

КАКО СУ НАСТАЛИ "ДЕСАНКИНИ ВРТОВИ"

Ускоро ће из штампе изаћи књига
"Десанкини вртови", нека врста моногра-
фије 14 од 19 основних школа из Репу-
блике Србије, колико их у овом тренутку
носи име највеће српске песникиње.

Идеја за објављивање овакве књиге
зачела се пре годину дана у нашој школи,
а затим – уобличена у пројекат – упућена
почетком ове школске године на адресе
17 школа, за које се
знало да се зову име-
ном Десанке Макси-
мовић. Из појединих
школа убрзо је усле-
дила повратна ин-
формација: "Одуше-
љени смо. Пројекат
прихваћен. Имено-
вани чланови органи-
зационог одбора. При-
премамо матери-
јале." Из већег броја
школа, пак, није било
никаких одговора.
Ипак, нисмо се обес-
храбрили. Следили
су телефонски контак-
ти са дражима убеђи-
вања. И – коначно се
са друге стране жице
чуло: "Па, укључи-
ћемо се".

На први састанак
Организационог одбо-
ра (25. децембра 1996) одазвале се
само две школе – из Косовске Каменице
и Београда (Звездара).

Радили смо као да смо у пуном
саству. Пројекат је доживео извесна
сажимања. Информација о састанку и
предлогу садржаја књиге поново је
упућена на 17 адреса. Уз то и позив за
други састанак.

А 12. фебруара 1997, на други сас-
танак Организационог одбора, дошли су
представници школа из Бачке Паланке,
Футога, Београда (Звездара), Пожаре-
ва, Косовске Каменице, Новог Пазара,
Лабљана код Новог Брда. Школе из Зе-
муна, Косовске Митровице, Прибоја на
Лиму, Заскока код Урошевца и Катунa
код Алексинца јавиле су, писмено или
телефоном, да ће прихватити све одлуке
које на састанку буду донете.

На састанку су изостале резерве и
неверица. Одлучено је да заједничка
књига садржи целине: *Вечно жива боги-
ња поезије* (есеј о стваралаштву Десанке
Максимовић, хронологија, књижевни при-
лози о песникињи), *Десанкини вртови*
(представљање школа – историјат и да-
нашње стање), *Завичајна знамења*
(представљање места и општине – гео-

графске одлике и
културно-историјска
баштина) и *Да си са
нама овога маја* (ђач-
ки литерарни радови
посвећени Десанки
Максимовић настали
као плод проуча-
вања њеног живота и
дела, или други успе-
ли ђачки радови у
прози и стиху). Пети
сегмент био би посе-
ћен донаторима,
дародавцима и при-
ложницима, уз чију
ће се помоћ књига
штампати.

Овако компоно-
вана, књига је тек
први корак на међу-
собном зближавању
и упознавању. Наред-
ни су: заједничка
химна, израда спомен-

Ликовни прилоз: Ана Чолић VII/2

-обележја на основу заједничког решења,
размена ђачких екскурзија, спортска и
квиз-такмичења, наградни темати за
ученике, заједнички литерарни зборни-
ци... У исто време биће то и први корак
и за друга, шира повезивања: културна,
пословна, туристичка...

Као иницијатору, нашој школи повере-
на је улога извршног издавача. Требало
је да се књига данас појави и да се про-
мовише у Десанкиним школама. Касни.
Разлог: материјали нису припремљени у
договореном року. Ипак, "Десанкини
вртови" на 224 стране стићи ће у Десан-
кине школе, а и шире, почетком јуна. А
тада – читаоци и јавност нека суде колико
смо успели у једној племенитој намери.
Објавићемо све афирмативне оцене, али
и све добронамерне примедбе.

Миливоје Трнавац

ОСНОВНА ШКОЛА "ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ" ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ

Одлуком Скупштине општине Горњи Милановац, број 1-06-12, од 22.XI.1991. године, основана је Четврта основна школа. Ова најмлађа школа у граду настала је деобом Основне школе "Момчило Настасијевић" чији је скучен и неуслован простор у почетку користила за рад. Од 15. маја 1993. године Школа носи име песникиње Десанке Максимовић.

У модерну зграду (осам учионица) Школа је усељена 3. маја 1995, док је физкултурна сала предата на употребу 3. децембра 1995. године. У току је трећа фаза изградње (осам учионица и сала за опште намене).

Подручје Школе обухвата северни део града (од улица: Радича Поступовића, Јованке Радаковић и Кнеза Александра Карађорђевића од броја 153) и насељена места: Велереч, Неваде, Сврачковици, Мајдан, Мутань, Горња Врбава, Доња Врбава, Доња Црнућа, Бело Поље, Липовац, Прњавор, Враћевшница и Горња Црнућа.

У складу са одредбама Правилника о мерилима за утврђивање цене услуга у основној школи (Сл. гласник РС, бр. 42/93), Школа се сврстава у тип школе са 24 одељења, јер у свом саставу има 19 физички издвојених одељења на удаљености 5-25 км од матичне школе.

Школске 1996/97. године наставу похађа 887 ученика распоређених у 40 одељења, и то:

- у матичној школи у Г. Милановцу 615 (21 одељење)
- у осморазредној школи у Враћевшници 182 (10 одељења)
- у четвороразредној школи у Г. Црнући 7 (неподељена школа)
- у четвороразредној школи у Белом Пољу 6 (неподељена школа)
- у четвороразредној школи у Д. Врбави 26 (2 комбинована одељења)
- у четвороразредној школи у Г. Врбави 6 (неподељена школа)
- у четвороразредној школи у Сврачковици 24 (2 комбинована одељења)
- у четвороразредној школи у Мајдану 15 (неподељена школа)
- у четвороразредној школи у Мутњу 6 (неподељена школа)

Школа запошљава 70,03 радника, од тога 50 у настави. (Број припадајућих радника по Нормативу је 78,04.)

Први број школског листа, симболично названог "Врт детињства", изашао је 16. маја 1996. године поводом обележавања петогодишњице постојања и прве годишњице рада Школе у новоизграђеном објекту.

У походе Десанкином завичају

КУЛТУРНО-ИСТОРИЈСКИ КОМПЛЕКС БРАНКОВИНА

Бранковина, место које је Десанка Максимовић сматрала својим завичејем и у коме од 13. фебруара 1993. почивају њени земни остаци, налази се десетак километара северозападно од Ваљева. Спада међу старија села ваљевског краја. Најстарији помен под садашњим именом је у историјским изврима из XVI века. Позната је као средиште ослободилачког покрета српског народа у XIX веку, као један од значајних центара писмености, просвете, историјских, етнолошких и уметничких вредности и родно је место неколико великих људи српске историје и литературе. Бранковина је синоним за храброст и мудрост нашег народа. Ово место је дало низ веома значајних личности из породице Ненадовића. То су:

- Алекса Ненадовић, кнез, кога су дахије посеке 1804. године;
- Јаков Ненадовић, војвода и Карађорђевић министар унутрашњих дела;
- Прота Матеја, војвода, дипломата, председник Правитељствујушечег совјета. (Српске владе из времена Карађорђевог буне), законодавац, књижевник;
- Сима и Јеврем, војводе;
- Љуба Ненадовић, пустописац, песник, министар за просвету.

Средишњи део села претворен је у споменички комплекс, који је као сегмент Народног музеја из Ваљева познат под именом Културно-историјски комплекс Бранковина.

Комплекс има своја знамења. То су: Црква Светог Архангела коју је заједно са људима овог краја градио Прота Матеја

Ненадовић 1829/1830. године;

- гробови и споменици Ненадовићима и другим значајним личностима овог краја;

- сабрашнице (споменици народног неимарства);

- гроб Десанке Максимовић, у коме леже и кости њеног супруга Сергеја Сластикова.

У световном делу Комплекса су: Протина школа, стара судница, вајат у коме је рођен Љуба Ненадовић и Десанкина школа. У овој школи, која је сада претворена у музејски простор, налази се стан у коме је живео Десанкин отац са породицом, иначе учитељ бранковински. Ту је Десанка провела детињство. У Бранковини се 16. маја сваке године додељује песничка награда "Десанка Максимовић". До сада су одржана три мајска сусрета песника, а награде су добили: Љубомир Симовић (1994), Стеван Раичковић (1995) и Миодраг Павловић (1996).

А октобра месеца сваке године одржавају се Октобарски сусрети песника "Десанки у част".

Бранковину посећују песници, академици, научници, деца и редовно ученици школе које носе име велике песникиње.

Дођу ту и поред Десанкиног гроба плету венце стихова донесених из "Десанкиних вртова".

Бранковина, утонула у тишину, прима све топло, с љубављу, отворена срца, светла ока и чиста образа пред историјом. **Станислава Васиљевић, кустос**

*Има крајева из којих
Никако не могу да одем,
У које се и у сну враћам.*

*Можда ме маме ће боје и обриси
Јер ћу кад на земљи будем
заборављена
Лебдећи шуда као магле и мириси.*

*Десанка Максимовић:
Песнички завичаји*

Бранковина - веници пошће на гробу Десанке Максимовић

ЖИВОТОПИС ДЕСАНКЕ МАКСИМОВИЋ

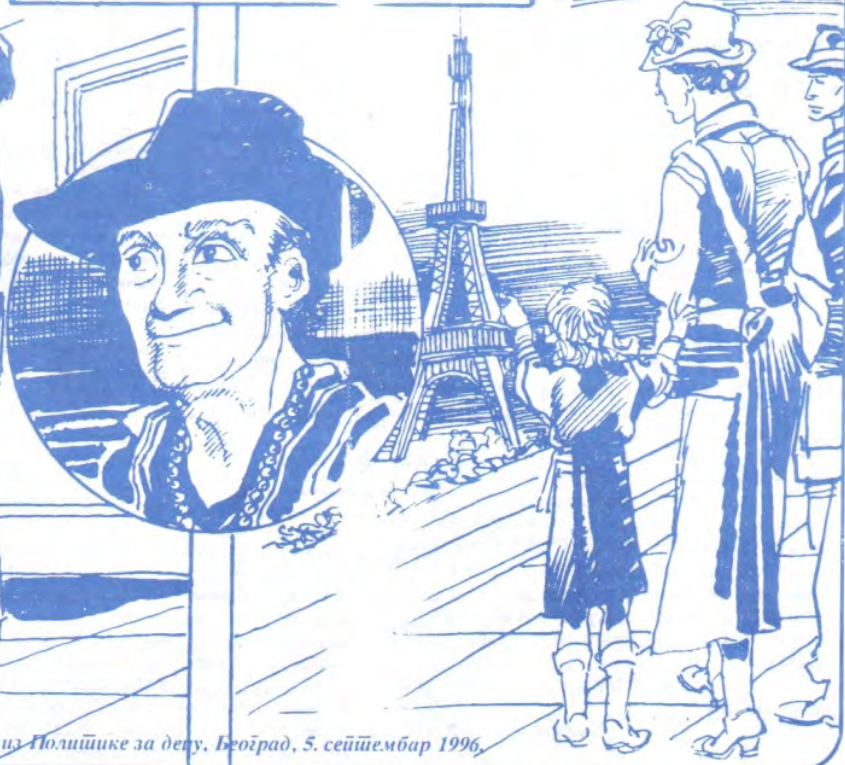

Једна од наших највећих песникиња Десанка Максимовић рођена је 16. маја 1898. године, у селу Рабровици, код Ваљева. Детињство је провела у Бранковини, где је похађала основну школу, док је гимназију завршила у Ваљеву. Студирала је на Филозофском факултету у Београду и дипломирала на групи за општу књижевност, општу историју и историју уметности. Као стипендиста француске владе провела је годину дана у Паризу (1924-1925) где је слушала естетику на Сорбони.

По завршеним студијама радила је као средњошколски професор у обреновачкој Гимназији, затим као суплент Треће женске гимназије у Београду, Учитељске школе у Дубровнику и као професор у Првој женској гимназији у Београду.

Своју прву збирку песама Десанка Максимовић је објавила 1924. године. Од тада па до краја живота објавила је велики број збирки песама и приповедака, при чему је посебну пажњу поклањала стваралаштву за децу које је зрачило ведрином, нежношћу и љубављу за све што живи. Бавила се и преводњем поезије са многих језика, међу којим и са руског и са француског.

Године 1959. постала је члан Српске академије наука и уметности. Међу многим наградама које је за живота добила јесу и Вукова награда (1974) Специјална Вукова награда (1975) и Његошева (1984). Умрла је у Београду 11. фебруара 1993. године.

Илустрација из Пољичке за децу, Београд, 5. септембар 1996.

СЛУЧАЈНА ПРИЧА

"Лазиева, у одбрану. Играћеш предњег на Џуверову." Дубоко се замислих. Бојана има одличну финту. Али не дам се ни ја преварити.

Нападају. Лопта из руке у руку. Бојана креће ка мени. Стадох и ... Осетих како ми се нешто врело слива низ браду, низ врат. У страху погледах Бојану. Рана изнад ока била јој је извор огромне бујице крви која јој зацрвене лице. Осетих неку блажену слутњу која ми одузе ноге. Превезоше нас на хирургију.

Препустих се мислима. Милион еритроцита, милиони леукоцита, хиљаде тромбоцита. За једну кап. Кап вредну радости осмеха, живота. Златну кап. Сјајнију од сунца, гушћу од шума, тајанственију од ветра у облацима без месечине. Кап за лепше детињство, за петицу из биологије, за срећу на лоту. Blood for everybody. Понекад је недостатак те капи кобна.

Познајем једног човека. Име му је Иван Урошевић. Из Сврачковаца је родом. Када год је требало давати крв, био је први. Изнедрен из врлетних брда и одњихан уз песму што одјекује, уз мирис жуте проје, израстао је у крупног човека, као од Рудника одваљеног, здравог као дрен. Прича: "Био сам хуманиста. Кад год су нас звали, давали смо. Крв сам дао 58 пута." Уз то скромно напомиње да је добитник четири дипломе и две златне плакете за добровољно давалаштво крви.

Око 17 литара Иванове крви спасло је доста живота, а он, Иван, из тог задовољства црпео је снагу да опет помогне. Његова животна радост зањихана у детињству, из простодушног срца, развила се у једно велико саосећање. Теже од килограма, дуже од метра.

Обичан је човек Иван Урошевић. Као дечак радио вао се сунцу, животу, људима. Босих ногу пео се по стаблима ораха и дудова. Саживљавао се са птичијом песмом, ловио рибе и ракове у планинским потоцима. Уживао у мирису влажне маховине чувајући немирна стада оваца. Посматрао девојке док се купају. Стасавши за војску, први пут дао је крв "58. Спасио сам Добрилу, Гордану и њену мајку..." И тако тече један живот, куца једно велико срце.

"За седам дана дођите да вам то скинемо", прену ме доктор.

Снежана Лазии, VIII/2

* Прва награда на конкурс Оштинског одбора Црвеног крста (Април 1997)

СЕЋАЊЕ

Врео јулски дан. Све чека на свежи дашак вечери испод крилатих планина, а у дворишту, ограђеном буковом тарабом, деда, прикупља разбацане виле, које ћемо понети на ливаду после ручка.

У полузамраченој соби глас брижне баке. Забринута је што упорно одбијам да једемо. Таквог чуда у њено време није било: да деца цео дан проведу на ногама, а да нису гладна. Смејала сам се на гуркање старијег брата Владимира, али исто толико незрелог као и ја, који је говорио да нам овај сеоски ваздух толико прија да смо сити и без јела. Истовремено је скривао трагове крема, који смо претходно киднаповали из креденца.

Тих касних осамдесетих деда је у своје благо убрајао и старог коња Зекана, са којим је, каже, засејао најслађе залогаје. Сирото клусе, поред свакодневног напорног рада, подносило је и наше обесне покушаје да га узјашемо у стилу опасних тексаских ренџера. Осим бакиног стрпљења топиле су се и залихе шећера, којим смо Зекану сладиле последње дане, слушајући дедине приче о сунчаној јесени живота.

Наравно, све то није нам било довољно, већ смо смишљали како да угрозимо досадни мир у кући. Досадило нам је да јуримо пилиће и хватамо скакавце. Досадиле су нам старије сестре, које већ хвата пубертетска љубавне грозница и сунце што покупи сву струју са Ђердапа. Зато је Владимир испробавао

радни механизам дединог новог изума, казанчета са водом окаченог о дебели бор, због кога су струја и современа техника изгубиле значај, јер вода загрејана планинским сунцем опере све до црна образа, а у пенушавој бици успе да савлада и огрубелу старачку браду. А ја сам, љута на долазећу школску годину, што ми краде ове дане раја, посматрала нашег гривастог љубимца, чудећи се како већ једном и боју не промени, осуђен да свакога дана ради на најјачем сунцу. Тако смо Владимир и ја решили да му

приничимо мало задовољство, које ће му свакако пријати.

Извели смо коња из његове прљаве одаје и прикрадајући се поред ујкових кола и гомиле дрва, стигли до претходно испробане чесме. Коњ је, као и увек, послушно спустио главу испод дединог казанчета и мрдајући ушима, чекао изненађење.

"Пусти!", рекла са Владимиру. У истом трену млаз воде зали дугуљасту Зеканову главу.

"Трааас!", полете лимена кутија изнад наших глава, а за њом и наш љубимац.

На прагу, већ избезумљена бака, а са њом и очеви пробужени страшном буком. А ми, уплашени исходом догађаја гледали смо за побеснелом животињом, која улетела у своју одају, зверујући у правцу где је настао лом. Дрхтали смо од страха који смо преживели. У том се појавио деда, говорећи да од ове градске деце нема никакве користи, да само стварају проблеме и послове, које човек не може завршити ни до идућег лета. За прекршај трећег степена осуђени смо да свакога дана чувамо краве по најјачем сунцу, а са њима и Зекана, кога смо презирали што нас нимало не жали.

Убрзо смо закопали ратне секире, иако је опет бака испала крива што су нам зрикавци прогризли мајице док смо се штитили од сунца.

Летњи распуст се ближио крају. И као увек кад се растајемо, сузе на старачким лицима, опроштај и љубав у речима: "Децо, дођите нам опет!"

Прошло је седам година од овог незаборавног летњег распуста. У селу, на ушћу Вапе у Увац, бака и деда одолевају ударцима времена. Владимир и ја посећујемо их и уживамо у њиховим причама и лепотама недирнуте природе. Све је, рекла бих исто, само што Зекана већ одавно нема, а ни ми нисмо несташни као што смо некада били.

Снежана Михајловић, VIII/2

* Трећа награда на Првом југословенском меморијалу Гордане Брајовић у Алексинцу (Април 1997)

БИЛА ЈЕ ТО ВЕЛИКА РАДОСТ ЗА МОЈУ МАЈКУ

У сваком језику постоји мноштво речи. Све оне нешто значе и имају своју лепоту, али ниједна реч није тако драга као реч мајка.

Моја мајка је добра, нежна и пажљива према мени. Саветује ме, мази и воли, али уме и да ме изгрди. Посебно ми је драго када осетим њене топле руке на својим образима. Због свега тога ја је поштујем, слушам и водим рачуна да је не наљућим. Када год могу, изненадим је било петицом било нечим другим. Сваком таквом изненађењу она се много обрадује.

Било је 8. октобар, мамин рођендан. По доласку са посла, она је завршавала свакодневне кућне обавезе.

Била је нерасположена, ништа није говорила. Нису је развеселиле ни комшинице које су навратиле на кафу.

Ја сам седео у својој соби и учио. Када смо остали сами, узео сам саксију са цвећем коју сам јој купио по повратку из школе. Улазећи у дневни боравак, тихо сам је позвао. Мама се окренула и погледала ме зачуђено. Пришао сам јој, пољубио је и честитао рођендан. Она ме је чврсто загрлила говорећи: "Па зар је данас 8. октобар? Како се тога нисам сетила? Једино ти мислиш о својој мајци." Одмах је промени-

ла расположење.

Захвалила ми је још једном уз топао и благ осмех, пун љубави. Мени је срце узнемирено лупало. Било ми је необично драго што сам успео да је обрадујем.

Иван Бркушанин, V/3

ОСЕЋАМ – ДОЛАЗИ ПРОЛЕЋЕ

Веома ме радују први знаци доласка најлепшег годишњег доба. Сунца је све више, па пролећни весници помаљају своје нежне, мирисне цветиће. Својом појавом прсто ме усхићују.

Ето нам и вредних ласта с југа. Вратиле су се и сада праве себи склониште. Недавно сам посматрала ласту како пажљиво свија гнездо, а онда хита да позове и своје пријатељице у нови дом.

Пролеће је са собом донело много зелене боје. Сигурно ће му бити довољно да може обојити све шуме, пропланке и ливаде. Из нове зелене траве провирују љупке латице љубичица. По пољима се шири њихов опојан мирис...

Вредни ратари се размилели на све стране. Као да се такмиче ко ће више и боље урадити. Све је весело и разиграно: птице, људи, лептири...

Сунце бежи од облака, који покушавају да га заклоне, и као да шапуће: "Дошло је пролеће..."

Ивана Ристовић, V/2

ПРОЛЕЋЕ

*Прошла је дуља и хладна зима,
Прикрада се љолеће нечујно,*

лако.

*Сада за све достиа Сунца има,
Пуни се љубављу срце свако.*

*Кроз бране брезе, Сунце се љлеће.
Немирним љрѝиња љиѝице*

дира.

*Пролеће воли баш свако деѝе
Када у злаѝињу љрубѝу засвѝра.*

*Тада се цвеће из љраве буди
Нежне му љиѝице мѝлују рѝсе.
На ѝѝѝоку небом зѝра руди,
Йиѝице са јѝжа љѝѝѝлину носе.*

Вања Пеѝировић, V/1

ДРАГА ЛИЧНОСТ

Личност коју волим и поштујем је мој сусед деда Бране.

Он има проседу косу, зеленкасте очи, лице помало наборано, али увек ведро. Његов глас је продоран, али увек мио и драг када се обраћа мени. Корак му није више хитар и лак, године су оставиле траг. Леђа су му повијена од свакодневнег тешког рада, али он је увек весео и ведар као сунчан дан. Он је сада у пензији, живи сам. Понекад прође кроз улицу корачајући споро и користећи се ручно изребареним шташом. Моја стална обавеза и помало навика је да свако јутро, када идем у продавницу, свратим до деда-Брана и купим му хлеб и млеко.

Он је осећајан човек, увек спреман да ме охрабри, посаветује и каже: "Ти то можеш." А ја највише волим када деда Бране дође код мене на партију таблица и почне да препричава своје занимљиве доживљаје из живота.

Бране је прича која се речима не може лако исказати.

Сузана Остојић, V/2

Виѝеѝа – Владимир Дриѝаковић V/2

ЛЕТОПИС '96/97.

25. XII 1996.

● Изашао из штампе други број нашег школског листа "Врт детињства".

Снежана Лазић, VIII/2

● Одржан први састанак Редакционог одбора за објављивање заједничке књиге основних школа "Десанка Максимовић" из Републике Србије. Састанку присуствовали: Биљана Голубовић, Београд (Звездара), Станојко Јовановић (Косовска Каменица), Милета Мијаиловић и Миливоје Трнавац (Горњи Милановац).
М. Т.

31. XII 1996.

● Приређен новогодишњи програм за ученике I разреда. Учествовали школски хор и драмско-рецитаторска секција

Вања Петровић, V/1

● Поводом завршетка I полугодишта све одељењске заједнице приредиле, по завршетку наставе, забавне програме. Школа у сарадњи са ПИК "Таковом" обезбедила слаткише за ученике.
Јелена Обреновић, VIII/2

27. I 1997.

● Поводом школске славе Савиндана, у физкултурној сали приређен програм за ученике и наставнике. Програм припремили школски хор и драмско-рецитаторска секција под руководством наставника Радише Јовановића и професора Софке Радојичић. По завршетку свечаности ученици послужени слаткишима (поклон ПИК "Такова").
Ивана Весковић, VIII/2

● У лолкалном листу "Таковске новине" објављен четврти број подлистка намењеног основцима, који су по други пут приредили чланови наше новинарско-литерарне секције уз помоћ наставника руководиоца Миливоја Трнавца.
Снежана Михајловић, VIII/2

29. I 1997.

● Већи део наставничког колектива ступио у штрајк. У старијим разредама настава организована по распорду рада прилагођеном новонасталим околностима, при чему су се ученици V и VI разреда сваки други дан смењивали са ученицима VII и VIII разреда све до 24. фебруара, када је штрајк окончан.

Ана Николић, VIII/1

ЛЕТОПИС '96/97.

12. II 1997.

● Одржан састанак Организационог одбора за објављивање књиге "Десанкини вртови". Присуствовали: *Милан Станојев, Ђуро Краљ* (Бачка Паланка); *Смиљка Хајдуковић, Татјана Кучмаш, Жарко Шкорић, (Футог); Биљана Голубовић, Љубомир Радојковић* (Београд, Звездара); *Обрад Обрадовић, Мирољуб Симић* (Пожаревац); *Богољуб Милошевић, Станојко Јовановић*, (Косовска Каменица), *Ибрахим Прентић* (Нови Пазар); *Милета Мијаиловић и Миливоје Трнавац* (Горњи Милановац). Утврђени садржај књиге. Договорено да извршни издавач буде наша школа и да се сви прилози за књигу доставе до 15. марта.

По изласку из штампе књигу промовисати у Бранковини, библиотеци "Вук Караџић" у Београду и у свим местима у којима постоји школа са именом Десанке Максимовић.

Покренуте иницијативе: за избор заједничке химне Десанкиних школа, за израду и постављање заједничких спомен-обележја посвећених Десанки Максимовић, за успостављање чврстих веза између Десанкиних школа (екскурзије, спортска и квиз-такмичења, наградни темати, заједнички зборници).

М. Т.

● Ликовни рад *Катарине Вучићевић, VIII/2*, на тему "Светосавље и наше доба", у организацији Центра за ликовно васпитање деце и омладине Војводине и Кола српских сестара епархије Бачке, одабран за изложбу која је поклоњена Југословенској допунској школи у Паризу. Изложба је постављена у Школском центру Политехничке академије у Паризу, где је свечано и отворена.

М. Т.

7. III 1997.

● Одржано школско такмичење из српског језика. Учествовало 40 ученика V-VIII разреда. Најуспешнији одабрани за учешће на општинском такмичењу

Милош Зорић, VI/1

8. III 1997.

● У ОШ "Свети Сава" одржано општинско такмичење из математике. Из наше школе на окружно такмичење пласирали се: *Александар Обрадовић (IV), Миленко Јефтић (V/1), Владимир Новаковић (V/3) и Јована Миловановић (V/1).*

Јована Миловановић, VI/1

УМИРЕ ЛИ НАША РЕКА

Дан је био сунчан. Кренули смо на реку да се играмо.

Били смо весели и раздрагани, али нам одједном паде мрак на очи. Какав призор! Тако нешто нисмо очекивали. Свуда отпад и црне пластичне кесе. Делови од неких старих аутомобила направили брану. А рибице? Нема их. Све је тужно. Река је завијена у црно, као да умире. Као да покушава рећи: "Спасите ме, и ја имам живот, али га нагло губим. Људи поведите рачуна о мени па ћу весело жуборити и својом кристалном водом појити птице и животиње. Спасите ме!"

Све ми се мутило у глави. Нисам могао да схватим људе. Ко би рекао да су они највећи загађивачи природе. Како немају срца. Требало би да чувају своју реку.

Мрак је полако падао. Морали смо да кренемо кући. Сви смо због овога били потиштени. Све до куће смо говорили о реци и о терету који држи на себи.

Нисам могао да заспим сву ноћ. Сав тај отпад ми се вртео у глави. Било ми је мука и на саму помисао о томе.

На крају ме је умор савладао. Заспао

ВЕЧЕ

*Суйон лејѝи
изнад ѓрада,
све у сан ѝада.*

*Звезде сјају,
месец жуѝѝ
освеѝѝљава сваком ѝуѝѝ.*

Бојана Пеѝровић VI/2

сам у нади да ће једнога дана река оживети као што ми је покушавала рећи.

Синиша Ђорђевић, VI/2

ТАДА САМ СЕ МНОГО ОБРАДОВАО

Једног дана у мојој улици догодила се саобраћајна несрећа. У колима која су ударила у бандеру био је мој ујко. Да би избегао да удари старију жену, скренуо је са пута и ударио у бандеру.

Брзо смо га увели у кућу и позвали хитну помоћ. Након неколико минута ујка су ставили у кола и одвели га у болницу.

После неколико сати позвали су нас у болницу. Када смо стигли тамо, ујко је био у коми. Лекари су нам рекли да нема много наде да преживи. Мама је одмах почела да плаче. Неколико лекара борило се за живот мога ујке.

Када су сви мислили да је готово, он је почео да се опоравља. Када су нам то саопштили, нама је лакнуло и мама није више плакала. После извесног времена ујко се сасвим опоравио и изашао из болнице.

Када је дошао да нас посети, ја сам се много обрадовао. Скакао сам, викао и смејао се од радости. Имао је неколико огреботина на леђима и лицу, али то није било ништа озбиљно.

Ја ћу се ујковог повратка из болнице сећати као најрадоснијег догађаја. Тада сам се много обрадовао.

Александар Јевтовић, VI/1

ДЕТИЊСТВО

*У деѝињсѝву,
док си мали,
ѝеби увек
неѝѝѝо фали.
Час ѝе боли,
час ѝосоли,
а друѝима фали
јер су ѝали.*

*И ја сам некад
била деѝе,
сакуѝѝљала салвеѝѝе,
мазала ѝаѝеѝѝе.
Зайѝо вас ѝиѝѝам
деѝѝињѝ ѝеѝѝе:
ѝѝѝа вам фали
кад још сѝѝе мали.*

Милена Поњавић, VI/2

Младосѝѝ је ѝрошла – Каѝарина Ђокић VIII/1

УСПОМЕНЕ СА ЈЕДНОГ ПУТОВАЊА

Сунце се тек појавило иза високих врхова планине Рудник. Кренула сам са родитељима и сестром на Дивчибаре. Желела сам да видим ливаде пуне цвећа, ратаре на пространим пољима, да осетим мирис лета.

Прошла сам Горњи Милановац, а затим и Чачак. Било је мало пролазника на улицама јер је било рано јутро.

Гледала сам Мораву, дивну реку у срцу Шумадије. Благо је жуборила. Сунце се огледало у заталасаној површини воде. Поред Мораве на пространим пољима радили су ратари. Брзо су се кретали и са љубављу гледали поља кукуруза. Око њих смекшала су се црвена дечија лица радосно трчећи.

Пролазили смо кроз многа села. Сва су била лепа.

Гледала сам у воду језера Међувршје која се пресијавала. Било је доста рибара који су стрпљиво забацивали удице. На

другој страни језера, у подножју, налазила се усамљена викендица.

Најзад смо стигли до овчарско-кабларске клисуре. Вилски врхови Овчара на једној и Каблара на другој страни несобично су показивали своју лепоту. Шума се благо љуљала и подсећала ме на море препуно таласа. Стигли смо до Овчар Бање, у којој се налазе предивни манастири. Било је дивно гледати природу која има непроцељиву вредност.

Дошли смо на циљ, предивну маљенску висораван Дивчибаре. Била је препуна непокошених ливада, одакле сам чула песму цвркача.

Радосно сам изашла из аутомобила и посматрала игру лептира, зујање пчела и таласање траве.

Гледала сам према Сунцу које је дивно обасјавало ливаде и пашњаке. Била сам пресрећна на планини која је чувала тајну вечите лепоте. **Јелена Петровић, VII/1**

НА ПИЈАЦИ

Пијаца је место где се свакодневно може срести много људи. Неки од њих купују, неки продају робу, а други само разгледају. Али петком, пазарним даном, пијаца је заиста преплављена и продавцима, и купцима, и "посматрачима".

Све почиње рано ујутру. Најпре се могу видети продавци који су стигли из удаљених места. Они износе своју робу из аутомобила, комбија, камиона и слажу на тезге. Воће и поврће пажљиво разврставају по квалитету, а на папирима исписују цене. До времена када стижу први купци, све је већ спремно.

Веома је весело, чују се смех и шаливе упадице, а понекад буде и музике. Купци обилазе тезге, распитују се о цени и квалитету робе, па се онда дуго ценкају. Како дан одмиче, све је више света на пијаци. Многобројни гласови стапају се у праву грају.

– Колико кошта, чича, ово грожђе?

– А, па много је то! Идем ја даље, ваљда ће бити јефтиније на другом месту.

– Ове јабуке нису прскане. Ево, синко, погледај! Прави црв, а црв хоће само у здраво!

У поподневним сатима све достиже врхунац. Мноштво боја, робе и људи уносе лепо расположење и живост на пијаци. Пси луталице се окупљају око тезги не би ли нашли нешто за јело. Таква атмосфера влада до пред само вече.

А онда, поново се роба премешта, али сада са тезге у аутомобиле и камионе. Видно уморни трговци броје новац и задовољно трљају руке. Пазарни дан, петак, прошао је и они одлазе кући мислећи на искушења која их чекају следећих дана на другим пијацама.

Маријана Милошевић, VII/2

Кућа – Марија Стојановић VIII/1

ЛЕТОПИС '96/97.

Вишеџа – Ивана Појовић, VI/1

14. III 1997.

● Драмско-рецитаторска секција извела програм на Комеморативном скупу којим је Општински одбор СУБНОР-а обележио значајне догађаје из НОР-а (страдања Таковаца на Сјеници 22. XII 1941, борбу на Хумићу 16. IV 1943, борбу у Грабовици 9. марта 1944 и страдања Таковаца у логорима и стратиштима: Крагујевц, Ваљево, Бањица, Сајмиште, Јајинци, Маутхаузен, Норвешка). Скуп одржан у ОШ "Момчило Настасијевић".

Снежана Михајловић, VIII/2

15. III 1997.

● У ОШ "Таковски партизански батаљон" одржано општинско такмичење из физике. Учествовало 29 такмичара из свих основних школа са подручја општине. На окружно такмичење из наше школе пласирали се **Катарина Вучићевић (VIII/2)**, **Ана Петровић (VII/2)** и **Бождар Белић (VII/2)**.

Биљана Спалевић, VI/1

● Наша школа домаћин општинског такмичења из српског језика. Учествовало 150 ученика V–VIII из основних школа са подручја општине (изузев Прањана). По основу резултата и према пропозицијама, на окружно такмичење пласирало се 33 ученика (V – 9, VI – 8, VII – 9 VIII – 7).

Учешће на окружном такмичењу из наше школе изборило је 12 ученика: **Ана Николић (VII/1)**, **Јелена Стојановић (VIII/3)**, **Ивана Весковић (VIII/2)**, **Бојана Вујовић (Враћевшница)**; **Драгана Стефановић (VII/2)** **Милутин Лазић (VIII/1)**; **Јована Миловановић (VI/1)**, **Слободанка Штрбац (VI/1)**; **Милица Савић (VI/3)**, **Невена Нешковић (VI/1)**, и **Ивана Ристовић (VI/1)**.

Драгана Чарапић, VI/1

ЉУБАВ ЈЕ ЈЕДИНИ ИЗЛАЗ

Љубав је једини излаз,
једино решење,
за беж̄ из с̄варнос̄и.

Јер, ако дружим̄ њујем̄ кренем,
нема ми с̄аса.

На север – све је
хладније и хладније.
На југ – море и немам̄ где,
на исток – њамо нико не иде.
Зајад – њамо живе људи-
машине
и нико ни за ња не брине,
немају осећање,
а ни друже врлине,
њамо нема ња да њражи
деће њоуј мене.

Немам̄ где да одем,
ос̄ајем̄ овде где сам
и ниш̄а ми друго не ѡреос̄аје
него да волим
– јер љубав је једини излаз,
једино решење
за беж̄
из сурове с̄варнос̄и.

Бранислава Гемовић, VIII/1
Земун

ИМАЛА ЈЕ МИСЛИ СЈАЈНЕ

Песме су јој леје, миле,
а и бајке добра згода,
њо је ѡсникиња
из славнога нашег̄ рода.

Радила је ѡраве шеме,
имала је добре ѡеме,
смишљала је ѡсме ѡајне,
имала је мисли сјајне.

Име јој је лејо, фино,
а и ѡсме ѡраве, живе,
зајо сада моја школа
носи њено славно име.

Семил Садријевић, VIII/1
Љубижда (Призрен)

ДА СИ СА НАМА ОВОГА МАЈА

Отишла си једног дана без страха и опорукa. Сад спаваш међу звездама у царству небеском, иза облака, а ми знамо, и горе, на небу, твоје срце, бди и пише песме за нас. А да си са нама овога маја, и Ти би се радовала цвећу и пролећу, сунцу и птицама.

Па ипак, ми смо ти захвални што си једном била с нама, што си постојала и што си нас научила како се воли човек, природа и отаџбина. Хвала, Десанка, што си нам показала где је лепота и смисао живота. Што си с нама крстарила ливадама, шумама и пољима... Што си нас "слову љубави" учила, са "зеленим витезом" упознала

и "мирис земље" нам открила...

Хвала што си тихо говорила и кад си помиловање тражила, што ниси волела да будеш сама кад неко свира, што си чезнула издалека јер "срећа је лепа само док се чека..."

Вечна песникиња, мирно спавај међу звездама, у царству небеском, иза облака. Ми ћемо чувати твој сан у Бранковини и памтићемо све..., све што си нам дала и чему си нас учила...

Милица Радованчев, V/1
Мирјана Брадић, V/4
Звездара, Београд

ДОЖИВЕО САМ ЈЕДНЕ ЈЕСЕНИ

Када летње жеге утихну, настане јесен. Јесен жута, златна, јарка, зрела па онда позна.

Волео сам ово годишње доба, радовао се златним бојама, зрелом кукурузу, плодним виноградима и шуштавом лишћу по тротоарима мога Футога.

Био сам безбрижан дечак, родитељи су ми испуњавали готово све жеље. Био сам безбрижан и тог јесењег дана, на путу из школе, све до тренутка када грају мојих другова не прекиде несвакидашњи приказ. Река избеглица текла је нашим селом. Стали смо као укупани немо посматрајући те мученике. Напаћени, промрзли, гладни, упалих образа, тужних очију, слеђени и занемели од бола – седели су најчешће на запрежним колима држећи у рукама завежљаје све своје

имовине. Ветар је дувао и лепршао црне мараме, а звекет окачених лонаца, шерпи и канти парао ми је уши. Поглед ми нехотице паде на кочијаше - децу, моје вршњаке, одрасле на путу дугом хиљаду километара. Камо иду? Где им је циљ? Да ли ће га уопште наћи? И... хиљаду да ли...?

Погледом сам их испратио не приметивши да је већ пао мрак. Уста су ми била сува те својим друговима ни здраво не рекох. Само им махнух главом и кренух кући. Све је било исто, али ја нисам. У глави ми је врвело до питања: Куда ће, шта ће, како ће?

Од тада више не волим јесен и није ми више важно да ли су моје патике оригинал. Важно је да их имам.

Бојан Трнинић, VIII/2, Футог

Ликовни ѡрилоџ – Милена Давидовић VIII/4, Футог

РАСТЕМ И УЧИМ У ДЕСАНКИНОМ ВРТУ ДЕТИЊСТВА

Још сам далеко. Далеко и од стварности и од снова. Моја машта лута, а ја растем седећи у ђачкој клупи. Моја школа носи име најпознатије песникиње Десанке Максимовић. Њена слика посматра ме са зида и у мени подстиче племените мисли. На свету има пуно људи различитих особина, али Десанка се издвајала од других по особинама које је само она поседовала. У њеним причама, бајкама и песмама било је довољно љубави за све нас. Сви су је волели, а она је волела људе, птице, цвеће, сунце...

Испред романтичних шешира Десанкина сребрнастобела коса увек је била уредно очешљана. Очи благе, нежне – из којих је увек зрачила доброта и племенитост – биле су огледало њене душе. Округло, мило лице увек је било

насмејано. Свака бора на њеном лицу крила је по једну тајну њене младости. Нежним рукама исписивала је странице историје једног народа.

Десанка је највише волела да се обраћа деци и младима. Тада би јој на лицу заиграла свака бора, а усне би се развукле у ањгоски осмех. Њене би очи тада засијале још јаче, а умилни глас заласка сунца, таква је била наша Десанка. Ненадмашни песник, драга особа, коју су сви волели и поштовали.

Десанка Максимовић је била незаменљива прича, симбол доброте, љубави и поштења.

Срећна сам што растем и учим у Десанкином Врту детињства.

МОЈ ГРАД СА ОКОЛИНОМ

Тања Николић, V/2
Пожаревац

Мој град се налази у подножју Шарпланине. Поред града протиче река Неродимка која је позната по томе што се улива у два мора. Улива се у Егејско и Црно море, а та природна појава назива се бифуркација. У околини мога града налазе се веома лепа и позната села. Најпознатије је моје суседно село Неродимље које је чувено по манастиру светог Уроша и многобројним лепим црквама. Моје село Заскок налази се три километра далеко од града Урошевца. Град Урошевац је добио име по цару Урошу коме је 1996. године подигнут споменик. Моје село је веома лепо и ја се у њему лепо проводим. У мом селу је недавно изграђен водовод и асфалтни пут. До мог града изграђена је телефонска линија. У мом селу се гради и православна црква свете Петке. У мом селу налази се школа у којој ја похађам наставу. Она носи име наше драге песникиње Десанке Максимовић.

Олга Шаркочевић, III/2
Заскок

ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ

Наша драђа њесникиња
ѝсала је без ѝресѝанка,
њено име је Максимовић Десанка.

Са ѝруѝићем у руци
и шеширом на ѓлави,
била је ѝрофесор ѝрави.

Била је скромна као жбун мали,
ѝсала је како су ѓаци јуначки
за слободу ѝали.

Песник добре речи,
наша мила Деса
ѝесмама се уздиђла у небеса

Имала је све
ѝићо јој живој ѝружа,
била је усамљена као рзаличак
у букеѝу ружа.

Сузана Арсић, VI/1
Косовска Каменица

ЧЕСМА СВЕТОГ САВЕ

Желим да најѝшем најлеѝшу ѝесму,
ѝесму о човеку свеѝођа лика.
Желим да сађрадим највећу чесму,
чесму ѝсѝосника.

Не би ѝо била обична чесма,
из ње би ѝекла вода свеѝа.
Из ње би ѝекла родољубива ѝесма,
свеѝосавски заклеѝа.

Сваки би сељак, умроран од рада,
умио знојаво лице,
чесма би најојила мнођа сѝада
и освежила ѝасѝирице.

Пуѝника намерника, који зна да воли,
најојила би чесма свеѝа.

Научила би верника да се моли,
вером би блисѝала ѝада моја ѝланеѝа.

Вером у ѝравду целођа свеѝа,
људском ѝошѝењу не би било краја.
Свако би мођао слободно да шеѝа,
Земља би ѝосѝала ѝланеѝа раја.

Маријан Пилићовић, VIII/4
Бачка Паланка

Трећа награда на литерарном конкурс у ОШ "Свети Сава" у Кикинди поводом Савиндана

СВЕТА ЗЕМЉА

Космеѝ нам је свеѝа земља
коју су нам дали
славни наши ѝрадедови
у боју иѝо су ѝали.

У боју ѝали
да бисмо живели рође,
да слободно ми радимо
и са више воље.

Нећемо ѝе најѝсѝићѝи
наша земља свеѝа,
целом свеѝу, ој Космеѝе,
ѝи си земља клеѝа.

Клеѝа си им збођ једнођа:
ѝићо њихова ниси,
и збођ ѝођа сада у оку
ѝрун свима ѝи си.

Али ако, свеѝа земља,
ѝебе ми волимо,
ѝебе издати ми нећемо
у срцу ѝе носимо.

И ко оде са Космеѝа,
Космеѝ је у њему
јер у срцу има месѝа
за ѝу свеѝу земљу.

Бојан Мићковић, VIII
Лабљане

Фриз – Ирена Крушковић V/2, Горњи Милановац

◦ НА 8. И 9. СТРАНИ РАДОВИ
УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА
"ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ"

ЛЕТОПИС '96/97.

21. III 1997.

● Литерарци, учесници конкурса поводом 82. годишњице Рудничке офанзиве, који је организовала Подружница Друштва за неговање традиција ослободилачких ратова Србије до 1918. године, били на једнодневном излету у Београду. Према програму организатора посећени су Конак кнеџице Љубице, гробови Вука и Доситеја, Народни музеј, Споменик браниоцима Београда 1915, Споменик ослободиоцима Београда 1944. и Конак кнеза Милоша у Топчидеру.

У овом литерарном каравану из наше школе били су: *Снежана Михајловић (VIII/2)*, *Ивана Весковић (VIII/2)*, *Катарина Вучићевић (VIII/2)*, *Јелена Стојановић (VIII/3)*, *Ивана Живковић (VIII/3)*, *Бојан Миловановић (VIII/3)*, *Јована Миловановић (VII/1)*, *Слободанка Штрбац (VII/1)* и наставник *Миливоје Трнавац*.

Јелена Обреновић VIII/2

21. и 22. III 1997.

● На 19. лимским вечерима дечје поезије (Прибој) ученица наше школе *Катарина Вучићевић (VIII/2)* сврстана међу десет похваљених песника. (Дечје новине, 15. 04. 1997).

М. Т.

25. III 1997.

● Ученица наше школе *Катарина Вучићевић (VIII/2)* постала члан Књижевног клуба "Момчило Настасијевић". Тим поводом учествовала са настасијевићевцима на књижевној вечери одржаној у Норвешкој кући.

Снежана Лазић VIII/2

25. и 27. III 1997.

● Радници Дома здравља обавили вакцинацију и ревакцинацију (DI-TE-PER) ученика V и VII разреда.

Милош Зорић VI/1

29. III 1997.

● Ученице наше школе *Јелена Стојановић (VIII/3)* и *Ана Николић (VIII/1)* освојиле су прво место на општинском такмичењу из енглеског језика. Такмичење је одржано у ОШ "Танаско Рајић" у Чачку.

Ивана Весковић VIII/2

ДВЕ МАЈКЕ

I

Пада снег. Пахуље веју. Божанствена белина, а ваздух хладан и чист.

У соби поред распламсале пећи плави крветца, окићен мноштвом крпаних луткица, а у њему детенце црне косе, буџмастих обрашчића, сјајних очију, прџастог носића и црвених усница боје малине. Не могу да поверујем да сам то била ја, беба од осам месеци, мала ситна, али и веома болесна.

Моје мале усне нису више биле влажне јер су од велике температуре те вечери испуцале и побледеле. Имала сам мале богиње. Мама каже да сам била веома издржљива беба. Јесте да сам морала да чешнем коју богињу, али нисам плакала. То је најважније.

Мама је те прве ноћи моје болести била јако узнемирана. Принела ме је уз груди и почела да пева успаванке. Нисам могла да заспим... Њено срце убрзано је куцало, глас готово утихнуо, а крупне сузе сливале су јој се низ забринуто лице право на мој образ. Покушавала је да ме нахрани, али узалуд. Међутим, била је упорна. Обукла ме је у црвено, обожавам ту боју и дан-данас, те сам се мало смирила, и опет положила у крветца. Зачуђено сам гледала маму како је играла око мене и нешто ми на бебском језику причала. Грашке зноја скупљале су јој се, а њене топле руке су ме миловале. То ме је успавало, али је мама остатак ноћи

II

Седела сам са баком и слушала њену причу. Говорила је о својој мајци.

"У породици нас је било петоро: мама, два брата, сестра и ја. Била су то тешка времена. Други светски рат. Све нам је одузето: козе, овце, краве, жито, коњи и остало. Није се имало шта јести, осим неколико врећа жутог брашна, које је мајка сакрила. Али, као и све остало, и ово брашно је брзо нестало. Отац је већ био отишао у рат, а мама остала са нас четворо да нас храни и одгаји. Сваки дан је одлазила у околна села и по цео дан радила за мало хлеба и лука који није јела, већ га доносила кући и давала нама. А када је дошла зима, није имало посла, па није имало ни хлеба за нас. Већ два дана ништа нисмо јели. Чинило ми се да ми је у желуцу земљотрес који све разара и руши. Такав осећај су имала и браћа, сестра и мајка, али она је то прикривала говорећи нам да ће све то проћи и да ћемо живети као некада. Уз мамине утехе, на вратима смо зачули куцање. Сестра је отворила врата. Угледала сам ујка-Петра. О рамену је носио велику торбу. Скинуо ју је и из ње извадио печено пиле и пуно хлеба. Одмах смо сви сели за сто и почели јести. Сви осим мајке која је седела крај камина и тихо јејала. Није више могла да издржи да живи у оваквим условима. Одједном је устала и повикала: 'Да ли ће ово једном проћи'. Опет је села и наставила плакати... И данас када, помислим на њу, као да опет чујем њен плач", говорила је моја бака.

Потом је, као да то опет преживљава, почела плакати, а онда ми рече: "Највеће богатство на свету је мајка."

Милена Видојевић, VIII/1

провела будна крај мог крветца.

Као и тада, и данас је мама за мене сунце које никад не губи сјај.

Снежана Урошевић, VIII/1

ПРЕД ИКОНОМ СВЕТОГ САВЕ

Гледам је сваки дан. Нада мном и над њом тајанствена светлост прошлости далеке, почетка светосавског. А чело уздигнуто, очи бистре као два колотића неба међу облацима, поглед одлучан, уперен у даљину, ка истоку где се рађа Сунце.

Остани светла, иконо, довека! И нека је свето име твоје, вероучитељу Саво – наш вођо духовни! И рука твоја, која народ избави са дна, нека је света!

Гледам икону и знам да живим. Осећам да живиш у мени и да си у души свеколиког српства. Имао си жељу да се одрекнеш владарске трпезе. Имао си снаге да то и учиниш и да захваљујеш Свевишњем на кори хлеба и капљи воде. Више ти није било потребно да би молио за спас душа наших.

Љубимо пелео твој и крв твоју, учитељу наш! Ти си у срце и свест народа свог усадио православље.

И зато: док рода нашег буде, живећеш са нама. Остаћеш, светитељу Саво, у срцима нашим – заувек.

Ана Николић, VIII/1

НА ЧАСУ БИОЛОГИЈЕ

На часовима биологије научили смо много тога. Биологију учимо од петог разреда основне школе, али смо извели врло мало вежби, само теорија. Неколико пута смо посматрали кроз микроскоп и то је све.

Наставница је на претходном часу одредила ко ће донети главицу црног лука, чија је боја љубичаста.

Наставница је почела спремати препарат. Ја сам посматрала сваки њен покрет. Прво је одвојила покорницу од лука. Узела је мали део и ставила га на једну стаклену плочицу. Затим је истиснула кап воде и на све то ставила покривну плочицу. Препарат је био спреман. Узела је препарат и ставила га под микроскоп.

Ђаци су почели излазити једно по једно. Дошао је ред и на мене. Примакла сам се микроскопу и почела посматрати. Видела сам љубичасту површину, на којој су се распознавале неке линије. Линије су међусобно биле спојене и стварале су петоуглове. Уствари, то су биле ћелије. Нисам могла више да гледам, морала сам да одем на место јер је имало још ђака; требало је да и они виде то исто. Мени се то јако свидело.

После годину дана, ми смо прешли у другу школу. Нашим вежбама био је крај. У њој нема довољно материјала за биолошке вежбе. Зато су наши часови монотони. Увек је исто, само теорија. Волела бих када би у нашој школи имало више учила која би наше часове биологије учинила занимљивијим.

Марина Марковић, VIII/3

СЛАВУЈИ ИЗ ГОРЊЕ ГРУЖЕ

Из издвојеног одељења у Враћевшници примили смо прегршт песама. И, ево, одмах смо смислили име за страну на којој објављујемо њихове песме: Славуји из Горње Груже. А узгред само да напоменемо да у нашем заједничком "Врту детињства" има места и за вести, извештаје, репортаже, шале и друге литерарне саставе.

ПРВА СИМПАТИЈА

Када сам њек њрви разред била
сада сам ње ѡрмейѝла.

Осеѝла сам да се у мени љубав буди
и да ми срце за ѝобом луди.

Када сам ѝе друѝи ѝуѝ срела,
била сам необино весела.

У дуѝи сам ѝоѝлину осеѝла
и неѝрсеѝано о ѝеби мислила.

Трећи ѝуѝ среѝоѝ ѝе...
Јесен је била и киша је лила.
Моја дуѝа је и ѝада крила
да се у ѝебе заљубила.

Снеѝ ѝада, веѝрови хује...
Ходам улицама сама.
Изненада, ѝи си се ѝојавио
и прво симѝаѝију најавио.

Данијела Пеѝровић, V/1

ПРВА ЉУБАВ

Срце се моје сањиво буди
као кад се буде људи,
као јуѝро кад се рађа,
као кад са ѝучине ѝрсеѝиѝже лађа.

Буди се љубав
као у зоо-врѝу лав,
као дуђа ѝосле куше,
као цвеће замирише.

Још ако је ѝрва...
љубав је као колона вредних мрва,
као веѝрић који носи
увојке на мојој коси.

Данијела Сѝевановић, V/1

БРЕЗА

У мом двориѝију
расѝе једна бреза,
она се леѝоѝом дичи
и на даму видолу личи.

Зими је ѝреквивена
белим ѝахуљама,
а у ѝролеће
весело маше ручицама.

Никада није сама,
ѝѝице јој слећу на ѝране,
ѝа су њене ѝране
увек – расѝеване.

Марија Михаиловић, VI

МОЈА РЕКА

Моја река мени мноѝо радосѝи ѝружа,
моја река зове се Гружа.

Ту је и ѝоѝочић који реци хрли
и својим жубором ѝрпороду ѝрли.

Гружу лепе обале ѝуне ѝруѝа,
а она ѝлодне њиве крај куѝа.

Снежана Павићевић, V/2

МАЈКА

Мајка је најбоље биће на свеѝу,
уснула воћка у ѝуном цвеѝу.
Она је ѝрича још неѝѝричана.
Она је ѝесма још неѝѝевана.

Мајка је зрак сунчевоѝ сјаја
и река вечно модроѝа мора.
Она је цвеѝ ѝроцвалоѝ маја.
Она је лист ѝзелених ѝора.

Њене су руке нежна усѝаванка.
Њене су очи језера два.
Њена је коса уморна ѝлеѝисанка,
а њено срце ѝесма сва.

Мајка је део сунчаноѝ дана.
Она је сјај звезда свих.
Мајка је мелем свих рана
и киша облака ѝѝихих.

Ивана Радосављевић, V/2

ПРОЛЕЋЕ

Сунце јаче ѝреје,
свеѝ се леѝше смеје.
Ласѝа сада долеће,
ѝо је знак за ѝролеће.

На зеленој ѝрави
шарени се цвеће,
весео леѝѝир
на њеѝа слеће.

Разиѝрани ѝоѝочић
с камена на камен скаче,
у њему се куѝа
једно мало ѝаче.

Дреће се смеѝи,
сада се зелени све.
Пролеће је доба
када се ѝррода весели.

Јелена Маринковић, VI

ЛЕТОПИС '96/97.

29. III 1997.

● На општинском такмичењу из биологије (одржано у ОШ "Свети Сава") ученица наше школе **Снежана Лазић (VIII/2)** освојила друго место и стекла право учешћа на вишем такмичарском рангу.

Снежана Михајловић, VIII/2

● **Никола Чаровић, VIII** (Враћевшница) освојио прво место на општинском такмичењу из историје, а **Добривоје Солујић (VIII/2)** треће. Обојица се пласирали на виши такмичарски ранг.

Јелена Обреновић VIII/2

12. IV 1997.

● Ученици наше школе масовно учествовали на кросу "Таковски устанак", одржаном у историјском Такову. **М. Т.**

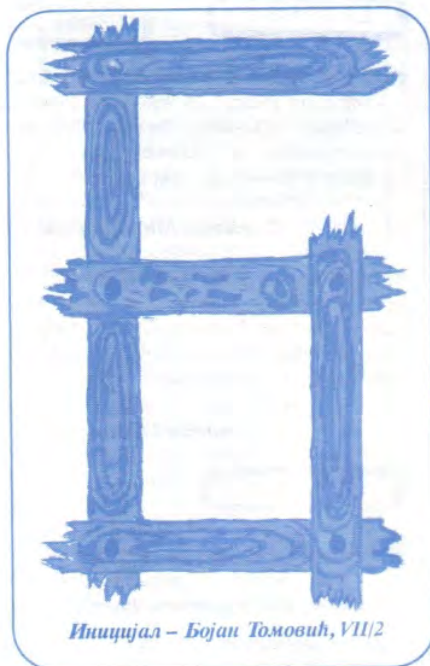
23. IV 1997.

● Ученица наше школе **Снежана Михајловић (VIII/2)** присуствовала у Алексинцу свечаности на којој јој је уручена награда Првог југословенског меморијала "Гордана Брајовић" за прозу. Жири, коме је председавала песникиња **Мира Алечковић**, доделио је Михаиловићевој трећу награду са причу **Сећање**. **Снежана Лазић, VIII/2**

Сирејња - Снежана Урошевић VIII/1

ЛЕТОПИС '96/97.

Иницијал – Бојан Томовић, VII/2

21. - 25. IV 1997.

● У акцији Општинског одбора Црвеног крста "Помогните - да помогнемо" сакупљено 2.308,35 динара. Учествовали сви ученици и наставно особље матичне школе и издвојеног одељења у Враћевшници. Новац намењен за куповину инвалидских колица са електромотором за Марка Томића, ученика IV разреда ОШ "Свети Сава". **М. Т.**

3. V 1997.

● У Чачку (ОШ "Вук Караџић") одржано окружно такмичење из српског језика. Најуспешнији такмичари из наше школе били су Драгана Стефановић (VII/2) и Славица Јовићевић (VII/2), које са по 18 поена деле друго место у групи са још осам ученика. У конкуренцији шестака Јована Миловановић (VI/1) са 16 поена била је у групи од девет ученика којима је припало треће место. Милица Савић (V/3) била је у групи од шест ученика петог разреда који су са 17 поена делили треће место.

За петак и шестак ово је био завршни такмичарски ранг. Сви такмичари VII и VIII разреда који су освојили (од могућих 20) 16 и више поена (80%) потенцијални су кандидати за републичко такмичење. Из наше школе то су, поред Јовићевиће и Стефановиће из VII разреда још и осмакиње Ана Николић (VIII/1) и Јелена Стојановић (VIII/3).

Слободанка Штрбац, VI/1

МОЈ ПЛАВИ ХОРИЗОНТИ

Свако машта о нечему. Некоме се машта и испуни. Маштала сам о: плавом небу, Сунцу и предивним пешчаним плажама. Увек сам се питала: шта је то море? Шта се крије на самом дну мора? Шта су то стене, и како су оне настале? Како су настале шкољке, корали и животиње што живе у мору?

Седела сам на палуби брода, који је испитивао морске дубине. Рониоци су израђали са пуним корпама шкољки, биљки и сићушних животиња.

Пожелела сам да и ја роним са њима. Главни истраживач је рекао да ми дају ронилачку опрему и пазе на мене. Заронила сам са њима у плаве морске дубине. Проматрала сам шта они раде и помагала им. Један ронилац и ја смо зашли иза једне огромне стене. Ту смо пронашли олупине неког брода. По дну су понегде штрчале неке ствари и делови брода. Покупили смо у корпу ситније ствари и изронили. Сви су се окупили и разгледали шта смо пронашли.

Сутрадан су истраживачи наставили да раде негде даље, где ја нисам могла. Остала сам на плажи. Махала сам им док сам их видела, а онда сам размотала поклон који су ми оставили. Била сам одишељена. То је била предивна шкољка. Седела сам на плажи држећи шкољку из које се чуо шум мора. Дуго сам седела и гледала плави хоризонт. У једном тренутку чула сам мамин глас. Отворила сам очи.

БАКА И ЈА

Највише слободног времена проводим са баком.

Моја бака има 73 године. Седе је косе и црних очију. Нема проблема са здрављем. Једино је понекад заболи глава.

Понекад се бака наљути на мене. Свесна сам да је у праву па у себи сносим кривицу.

Када нешто ради, ја јој помажем. Не дозвољавам да диже терет сама, већ јој увек помажем.

Баку много волим и трудићу се да се она више никад не наљути на мене.

Нада Недељковић, III/2

МОЈ ТАТА

Подједнако волим све чланове породице, али ипак издвајам тату.

Мој тата има црне очи и црну косу. Тату много волим, само ми је жао што је ретко код куће. Он је по занимању возач. Често путује и не проводи много времена са мном. А када је код куће, ми се лепо дружимо, играмо шаха и гледамо телевизијски програм.

Понекад, када имам слободног времена, тата ме води са собом на пут. То су за мене најлепши тренуци. Тако сам видео много лепих градова.

Он ме учи да будем добар и поштен човек.

Никола Поњавић, III/2

Била сам у својој соби. У рукама ми је била шкољка коју нам је бака поклонила.

Нина Глишковић, IV/3

МОЈ ЉУБИМАЦ

Мој љубимац је куца која се зове Пепика.

Она има црно-белу длаку и малог је раста. Око њушкице има бео круг а очи су јој црне. Она је умиљата и сви је волимо, али сестра и ја највише.

Ја је увек храним. Највише воли да једе коске и месо. Чим угледа да јој носим храну, она почне да скакуће и врти репићем. Када је мазим, весело скакуће око мојих ногу.

Добриша Миленковић, III/2

МОЈ РУЖИЧЊАК

Мој ружичњак је као ђредеја вила шѝо сѝава.

Мој ружичњак је као шарена ѝиѝица у леѝу.

Мој ружичњак је најлеѝиѝи на свеѝу. У мом ружичњаку цвеѝа најлеѝиѝе цвеѝе, доноси ми мноѝо среѝе.

У мом ружичњаку цвеѝају мирисне руже,

у рану зору оне ми руку ѝруже,
иѝрају валцер и ризне иѝре
да би ми осмех на лицу диѝле.

Маријана Сѝефановић, III/1

ПРОЛЕЂЕ

Пролеђе је ушеѝало у наш ѝрад,
зелене баѝиѝе су ѝуне цвеѝа.

Сва деца среѝна су сад,
на ѝоветѝарцу ѝиѝу се ѝране дрвеѝа.

Сунце иѝедро ѝреје земљу,
сјајним оком ѝледа свеѝи:
ѝледа облак, ѝледа ѝоле,
а ѝледа и ласѝиѝин леѝ.

Северина Филиѝовић, III/2

ПРОЛЕЂЕ

Пролеђе је сѝиѝгло,
све се на поѝе диѝло.

Цвеѝиѝи мали
израсли су у ѝрави.

Радујемо се ѝролећу,
а ласѝе нам долећу.
Сунце сада јако сја
најсреѝнији сам ја.

Жубор ѝоѝока
веѝ се чује,
а чворак мали
на ѝрани лудује.

Сѝанко Илиѝић, IV/3

МОЈ НОВИ ДРУГ И ЈА

Пре неколико година у моју улицу се доселио нови друг. Био је мало млађи од мене, али доста мањи. Од самог доласка желео је да буде главни у улици. Тукао је другу децу, па и мене.

Сметало ми је његово понашање па сам му једног дана рекао: "Ја нећу да се тучем јер знам да сам јачи од тебе, али ако ме још једном удариш, вратићу ти истом мером." Он као да није чуо моје речи. Већ сутрадан ме је поново изненада оборио. Опет бих му опростио да ме друга деца нису задиркивала како је он млађи, а јачи од мене. Срце ми је јако залупало, пришао сам му, ударио га песницом и он се нашао на земљи. Разбио је колена па је почео да плаче.

И поред свега било ми је жао што сам га ударио, а посебно сам се непријатно осећао када је дошла његова мама и одвела га у кућу.

МОЈИ ЉУБИМЦИ

Ја имам два љубимца. Они се зову Злата и Грицко. То су две рибице које живе у малом акваријуму у мојој соби. Често их гледам како весело машу перајима. Храним их лиснатом храном и сушеним рачићима.

Увече, кад ја легнем да спавам, и оне се умире. На тај начин оне спавају иако су им очи стално отворене.

Мајда Ковачевић, 1/3

МОЈА ШКОЛА

Моја школа носи име Десанке Максимовић. Најлепша је у Горњем Милановцу. Она је нова и лепа. Учионице су простране и светле. Имамо и салу за физичко. Све учитељице су добре. Моји другари и ја их слушамо.

Много волим да идем у школу. У њој добро учимо и лепо се дружимо.

Ана Оташевић, 1/1

КОЛИБА

Зима је, али без снега. Другови и ја смо се играли у шумици на крају града.

Ивана и ја смо правиле воденицу према причама мога деде. Придружиле су нам се моја сестра и Иванин брат.

То је била наша тајна док је нису открила друга деца. Дарко је после тога као, најискуснији, предложио да направимо колибу, али на другом месту.

Сви смо учествовали у изградњи.

Донели смо од куће све што је било потребно. Од свог старог одела направили смо место за седење. Испред колибе смо посадили кађунке и висибаве.

Код колибе смо се често састајали. Када од куће пођемо у колибу, свако понесе понеки слаткиш.

Друга деца покушавају да нам открију склониште, али још нису успела.

Јелена Вујовић, 11/2

Од тога дана ме више не задиркује и веома се лепо дружимо и играмо.

Иван Миланковић, 11/1

СТРАХ

Настало је пролеће. Природа је почела да се буди. Ласте су се вратиле са југа.

Једног дана шетао сам са другом поред реке. Дан је био леп и сунчан. Слушали смо жубор воде и брали прво пролећно цвеће. Посматрали смо водопад и немирне рибице.

Одједном је пред нас истрчао велики пас. Уплашили смо се и остали непомици. Пас нас је посматрао са неповерењем. Очекивали смо да се баца на нас. За бежање је било касно.

Ко зна како би се овај сусрет завршио да није наишао један чико и отерао пса.

Драган Тасић, 1/1

КИША

Киша пада
целу ноћ,
ја у школу
морам ићи.

Већар дува
и облаке носи,
мрси браменове
у мојој коси.

Сања Радојичић, 11/1

МОЈА ШКОЛА

На брежуљку Дугоѝ поља
уздиже се школа моја.

Десанка се она зове,
окућила соколове.

Баѝи добри, школа чистија,
сваки кућѝак у њој блистија.

Сви учимо све да знамо,
да ѝо име освейламо.

Крсићѝња Булајић, 11/2

ЖЕЛЕЛА БИХ

Желела бих
да ѝо ѝарку шейтам.
Желела бих
да цвеће мирѝше.
Желела бих...

Желела бих
да ѝиѝице ѝевају,
Желела бих
да се сви друже.
Желела бих
да се сви воле.
Желела бих...

Ана Драђуѝиновић, 11/2

ЛЕТОПИС '96/97.

7. V 1997.

У трци бициклиста контраша истакли се ученици наше школе. У конкуренцији III и IV разреда прва три места освојили Марко Исаиловић, Александар Савић и Нада Недељковић. Победници у категорији V – VIII разреда били су Марина Луковић (девојчице) и Бојан Томовић (дечаци).

Ова трка је одржана у оквиру Међународне бицикличке трке "Јуниори кроз Србију", чији је старт био у нашем граду.

Слободанка Штрбац, VI/1

9. V 1997.

На годишњој скупштини Општинске организације Црвеног крста уручене награде Снежани Лазић, VIII/2 (прва), Тањи Јаковљевић, VI/2 (друга) и Катарини Маринковић, VIII, Враћевшница (трећа) за најбоље обрађене теме на конкурс "Крв живот значи".

Лазићевој је, као аутору најбољег литерарног рада, припало десетодневно летовање на Дојранском језеру (Македонија).

M. T.

Littera scripta manet

Написано слово остаје

Ликовни ѝрилоѝ
Сања Ђоновић, VI/2

КУТАК ЗА РОДИТЕЉЕ

Васпитање је оно што се догађа у кући

ПРИМЕР УМЕСТО РЕЧИ

*** Све што се од детета жели мора се показати примером * Поштовање међу родитељима намеће и поштовање према родитељима**

Лако је научити дете да дели десет са два. Јер, то је лекција која има крај и почетак. Али, бескрајно је тешко створити исправне, одрасле људе. Тај процес траје колико и живот родитеља.

Наметати детету закључке, готова животна решења потпуно је погрешно и бесциљно – једини прави пут је лични пример родитеља. Ако сте увек безвољни, ако немате стрпљења и нисте заинтересовани за проблеме младих то ће и од вашег детета створити саможиву, за друге незаинтересовану особу. Одговорност је због тога огромна, а избора нема. Када сте једном одлучили да увећате породицу, назад не можете – васпитање је све оно што се догађа у кући.

Сваки би родитељ желео да његово дете буде срећно, а за то је потребно да малишан схвати суштину љубави. Како? Проповеданем, свакако не! Пре свега, како бисте му објаснили због чега баш волите ту жену односно мужа или колико? То се мора показати. Поштовање међу родитељима намеће и поштовање према родитељима. зато се свађајте увек иза затворених врата, а пред малишанима иступајте сложено.

Покажите им да човек највише ужива у сунчаном јутру и снежној ноћи, у заједничким излетима, у мирним вечерима – ту се налази она ситна, али права људска срећа. Ако то не схвате у родитељском дому увек ће трагати за нечим што се не може наћи.

Деци морате приступати увек искрено и са истих позиција – не смете стално мењати мишљења и одредбе кућног реда, иначе ће она брзо схватити да нешто слично и себи могу да дозволе. Не оговарајте пред њима пријатеље чак и када имате све разлоге за то, јер најважније је да схвате да је човек срећнији када воли – него када мрзи.

Неопходно је детету у дому обезбедити сигурност у коју увек може да се врати, али не спутавати га да тражи свој живот и слободно каже шта мисли. Нека увек изнесе своје схватање. Оспорите његове заблуде правим примерима на интелектуалном нивоу, а не свађама и наредбама.

Приредио
Миливоје Трнавац, наст.

СЛОБОДНО ВРЕМЕ УЧЕНИКА

Шта је слободно време? – То је скуп активности којима се појединац по својој вољи може предати. То је време у коме сама личност врши свој избор и тежи да се изрази и потпуно развије. То је оно што се дешава и што сами ученици удесу кад затворе врата школе, дакле део времена које проводе по својој вољи, али не у ленчарењу него у бављењу неким пријатним послом.

Има више термина који означавају слободно време: ослобођено време, доколица-доконост, пландовање, ленствовање, пасиван одмор и време у слободи. Неки аутори слободно време свде на рекреацију и игру. Рекреација је, међутим, само једна од функција слободног времена.

Слободно време пружа појединцу прилику да учествује у културном стварању. Тек у слободном времену личност се осећа потпуно слободна, има исконско осећање да припада себи и да је господар властитог живота. То је фактор активног одмора, регенерација снаге, разонода, одвраћање пажње од свакодневних брига.

Проводећи своје слободно време у организованим активностима, ученик је отргнут од могућих штетних утицаја улице, кафића, беспосличења, јер све то погодује разним девијантним понашањима. Један руски педагог је рекао да је неорганизовано слободно време горе од атомског рата.

Да ли су нам ученици оспособљени за коришћење слободног времена? – Одговор је негативан. Потребно је да се слободно време плански организује, да се заинтересују и мотивишу ученици за поз-

итивно коришћење истог, да оно буде континуирано и да негује и развија стваралаштво. О овом проблему морају имати активан однос у првом реду школа и породица, али и остали ваншколски фактори.

У току наставног процеса, наставници морају бити иницијатори и пропагатори правилног коришћења слободног времена. То се реализује у откривању и упознавању природе интересовања ученика кроз савремену наставу и слободне активности. Увидимо смелије програмирање, индивидуализовану, диференцирану и проблемску наставу. Савремене врсте наставе мотивишу ученике, развијају способности за њихова интересовања и омогућавају да добијају задатке према својим способностима. Проблемска настава заинтересује ученике за проблем, он их "привуче као магнет". Ученици се мисаоно активирају и то преносе у слободно време – баве се тиме. Све док школа буде конзервирано знање и његово репродукцију ставља испред слободе, неусиљености, самоизбора ученика – она ће бити неодговарајуће место за културно осмишљавање слободног времена. Основни циљ је да се код деце сачува и развије њихова радозналост.

Место и улога школе у слободним активностима ученика, данас је, више него икада, деликатно питање које иритира родитеље, ученике и наставнике.

Потребно је да се делује стручно и превентивно, да деца очувају оно дечје у себи, да им се омогући тражење сопственог идентитета у времену побрканих различитих вредности. Ангажујући се у секцијама, послу који се воли, ученик постаје заинтересован да то настави, да ради у породици, у граду и клубу. Кроз разне секције школа припрема ученике за правилно коришћење слободног времена. То су пре свега културно-уметничке, спортске секције, млади горани, разна такмичења школа, дружења, трибине, предавања, изложбе, посете позоришту – речју културна и јавна делатност школе.

Ако мисли да буде расадник културних потреба својих ученика, школа у свом обавезном програму треба више да ослобађа ученике за високе домете, креацију и стваралаштво.

Породица мора деци пружити повољне услове за коришћење слободног времена код куће. Ваншколски фактори, поред осталих су спортски терени, сале, базени, излетишта, одмаралишта, планинарски домови и друго.

Треба посебно истаћи установе културе. Ту су позоришта, изложбе, музеји, библиотеке и читаонице и телевизија. Научимо децу да се лепо понашају у овим установама.

Све су то фактори који утичу на формирање позитивног коришћења слободног времена ученика. О њима ће бити речи другом приликом.

Момо Гавриловић,
професор педагогије

Иницијал
Драѓана Стефановић, VII/2

● Мало шала, мало збиља

SPEASE JAM – СВЕМИРСКИ БАСКЕТ

Пре неколико дана у физкултурној сали наше школе одиграна је необична кошаркашка утакмица. Наступале су екипе *Spease girls* (Свемирске девојке) и *Сложна браћа*. У сваком случају можемо поуздано закључити да Марс напада. Била је то задивљујућа борба, прави "Рат звезда."

Екипу *Spease girls* сачињавале су: Вера, Зора, Мица Хаубица, Љубица и Бојка. За *Сложну браћу* наступали су: Трнавац, Владе, Дуле, Андрија, Радиша и наш "Откачени професор" Перо.

Све је подсећало на "Џумбус у гимназији", тј. у Четвртој, а наши "љути лавови" жестоко су трчали, освајајући велике површине. Ипак, исход игре био је изненађујући. Победиле су даме резултатом од читавих шеснаест поена предности.

Али да би овај извештај био веродостојнији, имаћете прилику да пратите дијалог забележене током утакмице. Ево како су на постигнуте поготке реаговали појединци.

– Трчи Зоро, не испуштај лопту, добацују јој колегинице.

– Значи, поносно узвикну Зора и затресе мрежу коша.

Али ни *Сложна браћа* не одустају. Први се истакао Владе, који на самом почетку утакмице узвикну:

–Come on, we must broke this girls! (Морамо их разбити!)

И све би било у реду да распевани Рашо није испустио лопту:

– Ла, ла, ла, на, на, на, средииииићемо их!

У том тренутку се појављује Бојка:

– Ако су 2+2 четири, значи да ћу заобићи Андрију и Дула, и тако достићи у небеске висине, а ако то све помножимо са шест, затим поделимо са два, добићемо број погодака. Да!

– Ајде Вера, помери се да не бих примењивао правило десне шакле!

А Вера равнодушно трчкара и опомиње Андрију:

– Само пробај, окренућу те као што се Месец окреће око Земље!

– Победник ће добити кофу меда, зато у напад пешадинци!, биле су дивне речи пасионираног пчелара Дула.

– Еј момци, ево и мене, покажемо ми тим фосилима како се игра!

Да у игру је коначно ушао Перо, а на клупу је отишао Андрија. Љубица је била најбоља и кошеве је давала олако, док би Мица сваком повређеном давала воду и говорила:

– Пијеш воду као во, не знаш шта је Х₂O.

Морамо приметити да је заљубљеник у поезију, наш Миливојица, мало попустио супротну екипу, и није био баш разигран. Али, у другом полувремену имао је прилику да засија:

– Боже мили чуда великога, ја ли грми ја л' се земља тресе, ја л' удара море о мраморје! Нити грми, нит' се земља тресе, нит' удара море о мраморје, већ пуцају у сали кошеви: шенлук чини Мица Хаубица, ухватила малог Миливојицу, па га меће на дно на столицу.

– Па човече, држи Мицу, не буди задњи!, рече му Радиша.

– То никада није могло, ко је онда предњи?

Заправо, сви чланови *Сложне браће* били су плави као џенарике, јер су наше Свемирске девојке наметнуле жесток темпо.

Да не заборавим да вам кажем да је "врховни арбитар" била Весна Ацовић. Пратећи овај историјски спектакл, призивала је притом у помоћ и Зевса и Посејдона и Амора и све силне богове. А, да сте само видели сиротог Влада који, занесен девојком из публике, тресну о под испустиши лопту. Тад је изговорио своје последње речи:

– I will never come back!"

Тиме је званично и завршен овај меч, а вама можемо поручити да у будуће присуствујете оваквим надметањима у спортској хали Четврте основе. **POORTHING**

* Аутор је Редакцији поручио да ће свој идентитет открити када заврши осми разред

НЕОБИЧНИ ПИСМЕНИ САСТАВИ

НЕ ВОЛИМ КЊИГЕ

Право да вам кажем, ја књиге не волим. Више волим да гледам филмове него да читам.

Нарочито не волим да читам школске лектуре; оне су веома мучне за нас ђаке. И стрип је много бољи од књиге зато што у њему има слика. У лектури нема слика него морамо сами да их смишљамо и да оптеретимо свој мозак.

Сви кажу да књига човека води у живот, али ја не мислим тако. Ја мислим: када човек узме књигу у руке, то је чисто напрезање мозга. Човек треба да се олабави и да се не брине ни о чему.

Јесте да из књиге много научим, али ја мислим тако да је књига у руци чисто напрезање. Опет вам кажем да више волим да гледам филмове.

Немања Даничић, VIII/2

ЧИТАМ АКО БАШ МОРАМ

Нисам прочитао много књига, али оне које сам прочитао биле су школске лектуре.

Некада се у лектури нађе лепа књига, коју читам са задовољством, али има и оних које читам назор.

Много више волим седму или филмску уметност. Филмове могу да гледам по цео дан и опет су ми занимљиви. У филму има слика и нема шта да се замишља, па ја уз телевизор пропутујем светом за два-три сата.

Књиге читам ако баш морам, а телевизор гледам кад год имам слободног времена.

Владимир Шаиновић, VIII/2

ПИСМО ВРШЊАКУ ИЗ УЛЦИЊА

Горњи Милановац, 26. I 1996.

Џењено дрво!

Како си? Јеси ли добро? Да ли те боли она рана коју сам ти летос нанео? Ти само знаш због чега! Ако се не сећаш, подсетићу те!

Десило се то у једно топло јунско попдне. Кренуо сам са друштвом на плажу. Одједном сам се нашао на испуцалој земљи. Пао сам саплетен о твој млади али жилави корен, који се једним делом налазио десетак центиметара изнад површине земље. А касније сам, пошто сам се опоравио од пада, урезао своје име на твоју кору. Сада ћеш ме се сећати бар на неко време. И смрзавај се од хладних зимских ветрова и ледених киш.

Доказала си, да су све маслине глупе и да се могу само користити као простран хлад и као квалитетно уље, које више нећу да употребљавам у храни.

Поздравља те твоја жртва,
Марко

Марко Бабић, VII/2

Венчање – Марија Марућ, VII/2

• Наше асоцијације

ШКОЛА – КУЋА ЧУДНИХ ДУША

- * Свеска за тематске саставе из српског језика – "Дневник увреда".
- * Наставник математике – "Снајпериста".
- * Наставник биологије – "Откачени професор".
- * Наставник и наставница енглеског језика – "Два лица љубави".
- * Одговарање на часу српског језика – "Прозван је пети три".
- * Час хемије – "Радионица Франкештајна".
- * Шта смо научили на часовима ТО? – "Како се калио челик".
- * Шта најчешће пита наставник музичког? – "Ко то тамо пева".
- * На кога личите на часу физичког? – На "Тарзана у шуми".
- * Обновљање на часу географије – "Балкан-експрес".
- * Одговарање на часу физике – "Убиство без прдумишљаја".
- * Шта је школа? – "Кућа чудних душа".
- * Школски ходници – "Улице Сан Франциска".
- * Велики одмор – "Одмор на Беверли Хилсу".
- * Бежање са часа – "Млади у акцији".
- * Час одељењске заједнице – "Алибаба и 40 разбојника".
- * Час историје – "У потрази за Ричардом".
- * Летњи распуст – "Сан летње ноћи".
- * Завршетак распуста – "Прохујало са вихором".
- * Излазак пред таблу – "До пакла и назад".
- * Седница наставничког већа – "Ноћ вештица".
- * Први час у преподневној смени – "Уснули град".
- * На шта личи школски хор? – На "Децу лоших музичара".
- * Излазак из школе – "Бекство из Шошена". (Затвор)
- * Како замишљате наставника ликовног и музичког? – Као Станлија и Олија.

Смишљала Слободанка Штрбац, VII/1

ЛАПСУСИ (II)

КАКО СЕ ПРОВЕТРАВАЈУ УСТА

- 1/12. Птице које се селе на југ зову се сељанчице
(Марија Глишовић, час биологије)
- 1/13. Луксембург је главни град Холандије
(Биљана Спалевић, час географије)
- 3/14. Бојим да нацртам.
(Уместо: Цртам па да обојим. – Јована Миловановић,
час ликовне културе)
- 4/15. Зоологија је наука о биологији.
(Милисав Балшић, час биологије)
- 5/15. У боју на Косову оба предводника су угинула.
(Александар Јевтовић, час српског језика)
- 6/17. Иди на место Петре, и реци ми како се зовеш.
(Наставник Петар Илић, час биологије)

Записала Биљана Спалевић, VI/1

Врћ дeтињстива

Година II
Број 3
16. мај 1997.

Тираж: 1200 примерака

Лист ученика
ОШ "Десанка Максимовић"
Горњи Милановац

Директор
Милета Мијаиловић

Главни и одговорни уредник
Миливоје Трнавац

Ликовне прилоге одабрао
Душан Лазаревић, наст.

Редакциони одбор
ученика
Ивана Весковић, VIII/2
Ана Николић, VIII/1
Снежана Михајловић, VIII/2
Снежана Лазић, VIII/2
Катарина Вучићевић, VII/2
Јелена Обреновић, VIII/2

Компјутерска припрема
"Таковске новине"
Штампа: ПИК "Таково",
РЈ Штампарија

Адреса редакције
ОШ "Десанка Максимовић"
(За "Врт детињства")
Улица Милутина Тодоровића
Жица бб

32300 Горњи Милановац
Телефон: (032) 710-006
Тел/факс: (032) 725-374

EUROCREM

Лепши крем него џем!
За све клинке палачинке

СОКОВИ "ТАКОВО"

Ој сокићу, сокићу,
ја те волим врло,
кад ми тако слатко
поцуриш низ грло.

"ТАКОВО" БОМБОНЕ

Причам фазоне
и грицкам
"Таково" бомбоне.

ЗАДОВОЉСТВО СЛАТКО ПРИРЕЂУЈЕ ВАМ "ТАКОВО"

НАГРАДНА ИГРА

Догодило се нешто неочекивано. За награду из претходног броја примили смо само два купона. Оба је послала Катарина Маринковић из Враћевшнице. Тако су њој припала два од три слатка пакета нашег спонзора ПИК "Таково". Трећим ће се засладити чланови Редакције.

Да ли то деца не воле слаткише или је било тешко исећи и послати купон или, можда има истине у ономе да вам је било жао да исецањем купона оштетите "Врт детињства"?